

Nummer 11

1. Juni 1907.

56. Aargang

En officiel Erklæring

af det første Præsidentskab over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,
enstemmigt vedtaget i General Konferencen i Salt Lake City,
den 5te April 1907.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige til Verden med Hilsen!
I Haab om at gendrive falske Betydninger og grundfæste en bedre
Opfattelse om os og vor Religion, udgive vi, som Embedsmænd og
Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forsamlede i
General-Konference, højtideligen denne Erklæring til Verden, thi en
saadan Udtalelse synes at være højest nødvendig. Aldrig før har vor Tros
Principper og vore Attraer været fremstillede med mere Falskhed og Løgn-
agtighed af vore Modstandere end nu, og derfor ere de almindelig
misforstaaede. Vore Lærdomme blive forventte, vor Religions hellige
Ordnanser latterliggjorte, Navn af „Kristne“ nægtet os, vor Historie
falskelig fremholdt, vor Karakter bragt i slet Rygte, og vor Fremgangs-
maade som et Folk afsthyeliggjort og fordømt.

Sandheden om Mormonismen. Som Svar paa de Betydninger, der
føres mod os, og til vort eget Forvar og deres, som ved gud-
dommelig Ledelse grundlagde vor Religion og Kirke; for vore Efter-
kommere til hvem vi skulle overlevere vor Tro, og i hvis Varetagt vi
skulle give Kristi Kirke, og for Menneskeheden, hvis Anstuelser vi respek-
tere, erklære vi i dybeste Alvor Sandheden at være, som følger:

Vor Religion er grundlagt paa Aabenbaring fra Gud. Det Evangelium,

vi forkynde, er Kristi Evangelium, gengivet til Jorden i denne „Tidernes Fyldes Husholdning“. Den høje Paastand, Kirken gør for sig, erklæres i dens Navn: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Oprettet som den er ved guddommelig Vejledning, blev dens Navn givet af ham, hvis Kirke det er: Jesus Kristus.

Dette Folks Religion er den rene Kristendom. Dens Lære fremstiller Dagliglivets Pligter; dens Teologi er grundet paa Frelserens Værdomme. Hvis det er sand Kristendom at erkende Jesu Kristi Personlighed og Mission som guddommelig; at ære ham som Guds Søn, den forskæstede og opstandne Herre, ved hvem alene Menneffene kunne opnaa Frelse; at antage hans Lære som Rettesnor; at holde ham for vor Standart og efterkomme som en Lov de ethiske Forordninger han kundgjorde; at rette sig efter de Fordringer han foreskrev som nødvendige for Fællesskab i hans Kirke, nemlig: Tro, Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vand til Syndsforladelse, og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, — dersom dette er Kristendom, da ere vi Kristne, og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er en kristen Kirke.

Vor Kirkes Teologi er den samme som Jesu og hans Apostlers — Skriftens og Fornuftens Teologi. Den ikke alene anerkender de gamle Skrifters Hellighed, de ved Guds Almagt udførte Gerninger og de af ham inspirerte Udtalelsers bindende Magt, men tillige erklærer, at Gud taler til Menneffene i denne Evangeliets sidste Uddeling.

Vi tro paa Guddommen, der indbefatter Faderen, Sønnen, og den Helligaand.

Vi antage at Mennesket virkelig er Guds Barn, dannet i hans Billede, begabet med guddommelige Egenstaber og i Besiddelse af Magt til at hæve sig fra de lavere jordiske Uttraaer til de forædlende himmelske Aspirationer.

Vi tro paa Menneskets Forudtilværelse som et aandeligt Væsen, og paa en tilkommende Tilstand af hvers særskilte Eksistens, hvor hver Sjæl vil finde sin Plads efter en retfærdig og barmhjærtig Dom, og gives Lejlighed til uendelig Fremadskriden gennem Evighedens forskellige Opnaaelser.

Vi tro paa Menneskets Handlefrihed, og følgerig paa hans personlige Ansvar for sine Handlinger.

Vi tro at Frelse ikke er blot for nogle faa Udsøgte, men at alle Menneffer kunne blive frelst formiddelt Hydighed til Evangeliets Love og Ordinanser.

Vi stadfæste, at for at forvalte Evangeliets Ordinanser maa Myndighed dertil gives af Gud, og at denne Myndighed er det hellige Præstedømme.

Vi stadfæste, at ved Betjening af udødelige Væsener er det hellige Præstedømme bleven beseglet paa Mænd i vor Tidsalder, og at under denne guddommelige Autoritet er Kirken bleven organiseret.

Vi erklære, at Formaålet med denne Organisation er, Evangeliets Fortyndelse i den ganste Verden, Israels Indsamling, og Beredelse af et Folk for Herrens Tilkommelse. „Mormonismen“ søger sine Tilhængere blandt enhver Klasse og Stand af Menneſtehed, og de, ſom antage den, ere af de bedste af den Nations Mænd og Kvinder, fra hvilken de komme — ærlige, flittige, rene af Hjærte, og gudſkygtige. I deres daglige Liv ere de fredſommelige, lovlydige og ekſemplariſke. Deres naturlige Følelſer, Tradition og Opdragelſe modsætter ſig Laſt og Forbrydelse. Den Religion, de have ſluttet ſig til, den Kirke, hvoraf de ere Medlemmer, har Afſky for alt, hvad der er ondt, og med ſaa Undtagelſer er deres Levned en Fremhævelse af Retſærd. Mange af de tidlige Proſelyter til vor Tro vare Eſterkommere af Pilegrimmene og Puritanerne. Joſeph Smith, Brigham Young og andre ledende Mænd blandt de Sidſte-Dages Hellige have ſporet deres Herkomſt tilbage til Nationens Grundlæggere og første Forſvarere. Joſeph Smith var født i Staten Vermont, og var Søn af en „Farmer“. Der blev kaldet paa Folk af enhver Beſtæftigelse og Profefſion for Tilhængere til Kirken. I England, ſom blev dens første Miſſionsmark i fremmed Land, var det almindeligviſ Middel- og Arbejds-klaſſen, der gav Agt paa Evangeliets Budſtab. Allevegne i Verden har det ſamme været Tilfældet; vore Proſelyter have været Mænd og Kvinder af god Karakter, Intelligens og Oprigtighed. Der er ikke noget ved „Mormonismen“, ſom tiltrækker den egenlyttige og ugudelige.

Et Forſøg paa at gøre Forſkel paa Mormonpræſteſkabet og Mormon-folket, ved at indrømme de ſidſte at være gode, ærlige, men vildelede Folk, medens deres Ledere beſkyldes for at være alt, hvad der er ondt, kan kun betragtes ſom Dumhed. En ſtor Majoritet af det mandlige Køn af Kirkens Medlemmer hære Præſtedømmet, og ſtønt de udgøre Kirkens Præſteſtab, udgøre de tillige en Del af Folket. Præſteſkabet og Folket kan ikke adſtilles; enten de retſærdiggøres eller fordømmes, ſtaa de ved hinanden.

Undeſøgelse indbydes. Den Beſtyldning, at Kirken bruger Forſtillelſe og Falſkhed ved Værdommens Udbredelſe og undviger aabenlyſ Undeſøgelse, er aldeles ugrundet og ufornuſtig. Svig og Bedrageri for at opholde en Religion kunde ikke have andet end Miſlykke til Følge. Et Syſtem af Religion, Ethik eller Filoſofi maa, for at tiltrække ſig og beholde Mænds Opmærkſomhed, være oprigtig i Værdom og ærlig i Fremgangsmaade. At Kirken ſkulde anvende bedrageriſke Metoder; at den ſkulde have een Være for Præſteſkabet og en anden for Folket; at den lærer et Sæt Principper til Folket i Zion og et andet ude i Verden, er ikke ſandt. Nojagtig Undeſøgelse er netop Midlet, ved hvilket Kirken haaber at fremſkynde Tro paa Evangeliets Principper, og udbrede ſine Inſtitutioners godgørende Indflydelse. Vige fra Begyndelſen af har

nøjagtig Undersøgelse været een Ting, den har søgt. For at opnaa dette, har den sendt sine Missionærer allevegne i Verden, i Særdeleshed til Civilisationens og Oplysningens Hovedstæder, hvor dens Literatur er rundeligen bleven udspreedt; dog har dens Paastand altfor tidt været nægtet den uden Undersøgelse, og Dom er bleven fældet over den uden Forhør. Ved „The Columbian Eksposition“, der højtideligholdt Fire-Hundred-Marsdagen af Amerikas Opdagelse, vare Verdens Religioner repræsenterede i en stor Kongres i den Hensigt at vise paa den mest indtryksfulde Maade, hvilke og hvormange vigtige Sandheder de forskellige Religionsfunds holde og lære tilfælles; . . . at fremsføre ved deres mest lærde og begavede Mænd, hvad der anses for de vigtigste Udstillingspunkter, der holdes og læres af hver særskilt Religion; . . . at udfinde hvad Lys hver Religion har fundet og kan give de andre af Verdens Religioner“. Til denne Forsamling blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke indbudt, skønt den var den tydeligste amerikanske Kirke; alligevel søgte den Lejlighed til at stille Side om Side med alle de andre historiske Bekendelser en Præsentation af sine Principper, og udtale sig til Menneffene angaaende de Sandheder, den holdt for at være de vigtigste og mest gavnlige. Saadan Lejlighed blev Kirken nægtet, uden paa saadanne Betingelser, som vilde nedværdige den og modvirke hvad man havde til Hensigt — nemlig, en mere udstrakt Bekendtgørelse og en mere retfærdig Undersøgelse af vor Tro. Efter en saadan Behandling, og andre af en lignende Slags i forskellige Grader, lad os sige, at det ikke passer sig vore Anklagere, at bestynde os med Undvigelse fra oplyst Undersøgelse.

Den tilskynder Uddannelse. Det er bleven sagt, at „Mormonismen“ modsætter sig Uddannelse. Kirkens Historie og dens Lederes Raad og Lærdomme ere tilstræffelige Svar mod denne Beskyldning. Joseph Smith, Kirkens første Præsident, grundlagde Skoler og besøgte Dem som Elev, ligesom mange af hans Tilhængere gjorde ifølge hans Raad og Indflydelse. Brigham Young, som blev Joseph Smiths Eftertræder, fulgte ham som en Grundlægger og Skytsherre af Skoler; og hver paafølgende Præsident over Kirken, hans Raadgivere, og Folket i Almindelighed have været ivrige Medarbejdere for samme Sag. Dengang de maatte forlade Illinois Stat, byggede vort Folk Skolehuse af Bjælker, medens de opholdt sig en kort Tid ved Missourifloden, der dengang var Nationens vestlige Grænse; og efter at have vandret et Tusind eng. Mil og nedsat deres spæde Koloni i Saltjødalen, blev Skolehuse blandt de første Bygninger, der bleve opførte. Saaledes have Mormonerne altid baaret sig ad med Anlæggelse af deres Kolonier. Utah Stat, som nu er bestrøet med Friskoler, Akademier, Kollegier, Universiteter — Institutioner, der have givet den særdeles Udmærkelse, giver uimodstaaelige Beviser for, at dens Folk, der for det meste ere Mormoner, ere Uddannelsens

Belyndere og Understøttere. Følge de Helliges Anstuelser er selve Frelsen, næst efter Kristi Forsoning, et Uddannelsesværk. Et Kundskab er et Middel til evig Fremadstriden, udtalte Joseph Smith i følgende Ord: „Det er umulig for nogen at blive frelst i Uvidenhed;“ „Et Menneske frelles ikke hurtigere, end han erholder Kundskab;“ „Guds Herlighed er Intelligens;“ „Ethvert Princip af Intelligens, vi opnaa i dette Liv, ville vi besidde i Opstandelsen;“ „Den, som i dette Liv opnaar mere Kundskab end en anden, vil være saa langt foran i den næste Tilværelse.“ Disse ere Læresætninger udtalte af Profeten Joseph Smith.

Mormonismens Moralitet. Ejheller er det sandt, naar det siges, at Mormonismen gør Brud paa Egtteskabets Hellighed; tværtimod holder den det lovlige Egtteskab af Mand og Kvinde for at være Midlet, ved hvilket de opnaa deres højeste og helligste Formaal. Følge de S. D. Helliges Tro er Egtteskab ikke af vor himmelske Fader tiltænkt kun at være en jordist Forenelse, men en der skulde bestaa gennem Tidernes Omstiftelser og være forevig — give Hæder og Glæde i denne Tilværelse, Ophøjelse og evigt Liv i tilkommende Verden.

Det typiske „Mormon“-Hjem er Familiens Tempel, hvori hele Familien samler sig Morgen og Aften for at prise Gud og paakalde ham i Jesu Kristi Navn, ofte ledsaget af den hellige Skrifts Læsning og Afhyngelse af aandelige Sange. Der lære Børnene, og med Mildhed indskræpes moralske Forstrifter og religiøse Sandheder, der i det hele taget udgøre den Retfærdighed, der ophøjer en Nation og afværger den Synd, som er en Skændsel til et Folk. Hvis saadanne Forhold ikke udgøre tilstrækkeligt Svar mod den Bestyldning, at vore Hjem ere ufristelige, modvirkende den moralske Indflydelse, ødelæggende Statens Stabilitet, saa vende vi os hen til de nulevende Generationer, Mormon-amerikanske Borgere, Produktet af vor Religion og vore Hjem, for Retfærdiggørelse. Her ere vore Sønner og Døtre, sæt dem paa hvilken som helst Prøve af Sammenstilling I ønske; Fremhævelse af Sandhed, Uerbødighed for Alderdommen, Urefrygt for Gud, Kærlighed mod Næsten, Trofast til Fædreland, Respekt for Lov og Ret, Forfinelse af Maner, og sidst, (i dette Tilfælde mellem os og vore Anklagere den kronende Prøve af dem alle), Renhed af Hjærte og Renhed i Opsørsel. Det er ikke overdreven Selvros at sige om de Generationer af vort Folk, der ere fødte og opdragne i Mormonhjem, at de med Hensyn til kristne Dyder og alt, hvad der hører til ærbart Borgerskab, kunne fordelagtig stilles Side om Side med hvilket som helst Samsund i dette eller andre Lande.

Handelsbeskyldningen. Den Bestyldning at Kirken er en Handels- mere end en Religions-Institution; at dens Formaal er timelig hellere end aandelig Udvikling; at den raader over dens Medlemmer i deres industrielle Driftighed og Forhold, og sigter til at have absolut Raadighed over deres verdslige Affærer — alt dette maa vi udtrykkelig nægte. At

Kirken gør Krav paa at have Rettighed til at give Raad til sine Medlemmer angaaende timelige saa vel som aandelige Sager indrømmes. Kirkens ledende Embedsmænd, som have haft praktisk Erfaring som Pionerer, have været Folket behjælpelig med at anlægge Byer over alt i Vesten, og have givet dem gratis hvad Gavn, der kunde drages af deres fortrinlige Kundskab om mange Ting ved Raad og Vejledning, hvilke Folket fordelagtig have anvendt i deres Arbejde. Og baade Ledernes Visdom og Folkets Fornuft er lagt for Dagen i det af dem opnaaede Resultat. Alt dette er bleven udført uden den mindste Følelse af Tvang; det er Resultatet af vise Raad givne i al Mildhed og efterkommet af egen fri Villie.

Det har ogsaa været Kirkens Politik at støtte Hjemmeindustrier. Hvor der har vist sig Mangel paa Tillid til nogle af disse Foretagenders heldige Udfald, og privat Kapital har vist sig ængstelig for Deltagelse, har Kirken lagt Pengene ud, saa at Foretagendets Mulighed maatte blive fremvist, og Visdommen i en saadan Politik er gentagne Gange bleven bevisliggjort. Paa denne Maade ere Hjælpekilderne i forskellige Egne blevene udnyttede, Almuens Interesser mangfoldiggjorte, og Folket, særlig de fattige, givet flere Lejligheder til Beseftiggelse, og til at blive selvstændige.

Ingen Tvang. Vi nægte, at der eksisterer nogen som helst Tvang i Kirken; og dette paa Grund af at dens Regering er ene moralsk, og den Magt, der anvendes, er Godhed, Fornuft og Formaning. Regering med de Regertes Tillidelse er Kirkens Regel. Nedenstaaende er et Indbegreb af Herrens Ord, der bestemmer de Principper, paa hvilke Kirkens Regering skal ordnes:

„Præstedømmets Rettigheder ere uadskilleligt forbundne med Himlens Kræfter, og Himlens Kræfter kunne ikke kontrolleres eller bruges uden ifølge Retfærdighedens Principper. At de kunne overdrages paa os, er sandt; men naar vi forsøge at skjule vore Synder, tilfredsstille vort Hovmod og vor forsængelige Uergærrighed, eller udøve Kontrol, Herredømme eller Tvang over Menneskenes Sjæle i nogen som helst Grad af Uretfærdighed, se, da unddrager Himlene sig os, Herrens Aand bedrøves, og naar den bortdrages, da er saadanne Mænds Præstedømme og Myndighed tilende. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør udøves i Kraft af Præstedømmet, uden ved Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og ustrømtet Kærlighed; ved Venlighed og sand Kundskab, som uden Hylleri og uden Svig skal storligen udvide Sjælen“.

Udnævnelse til Embede i Kirken kan ske ved Aabenbaring; og Rettigheden til at udnævne udøves sædvanlig af dem, der ere ikklædte høj Autoritet; men det er en Lov, at ingen skal blive ordineret til noget Embede i Kirken, hvor der er en regulær organiseret Gren deraf, uden ved Afstemning af dens Medlemmer. Denne Lov er gældende for alle

Kirkens Embedsmænd, fra dens Præsident ned til Diaconen. Den kirkelige Regering eksisterer formedelst Folkets Billie. Bølgene ske ofte, og Medlemmerne have Frihed til at stemme, som de synes bedst. Sandt nok virker Udvælgelsesprincippet her ved Folkets Vedtægt, mere end ved dets Udnævnelse, men det er ikke desmindre afgørende. I hvilket som helst System denne Fremgangsmaade bruges, hvor er der, eller kan der være, nogen Tvang? I Udførelsen af deres Kalds Pligter ere Kirkens Embedsmænd ansvarlige til Kirken, og ingen Embedsmand, ligemeget hvor højt han monne være stillet, forskaanes fra denne Lov. Alle Kendelser, Afgørelser og Forhandlinger af Embedsmænd ere udsatte for Underfølgelse, Rettelse, Revision, og sluttelig Forkastelse af en Generalforsamling af Kirkens Præsteskab, som er den sidste Appelret. Endog Præsidenten, Kirkens højeste Embedsmand, er under disse Love, og speciel Foranstaltning er indført for hans Forhør, og, hvis det gøres nødvendigt, hans Affættelse. Hvor disse Fakta kendes i nogen som helst Regerings Administration, kan den ikke paa nogen Maade kaldes Tyranni, eller betragtes som en Trusel mod frie Institutioner.

Tiende Systemet. Kirkens Tiendesystem, saa ofte anklaget for nedtrykkende, og for at være en tvungen Kirkestat, er i Virkeligheden et System af frivillige Gaver. Sandt nok ere Medlemmerne efter Kirkens Love moralsk forpligtede til at yde aarlig en Tiendedel af deres Indkomster. Men ifølge Bestaffenheden af de Principper, paa hvilke Kirken hviler — og den er jo kun en frivillig Forening for Opfostring af aandeligt Liv og Opnaaelsen af moralske og godgørende Formaal, hvortil Foreningsfællesskab ikke kan tvinges — saa er der ingen Tvangsmaade, hvorpaa dette eller noget andet Kirkesond kan indsamles. Tienden er et frivilligt Offer for religiøs og godgørende Anvendelse, og ikke en Plan for Afkrævning af Midler til Berigelse af Kirkens høje Embedsmænd. Tjeneste i Kirkens Interesser gives for det meste uden Pengebetaling; hvor Betaling tilstedes, er den moderat. Kirkens høje Embedsmænd ere ikke rige, men tværtimod i de fleste Tilfælde Mænd af indskrænket Formue, og hvor det forholder sig anderledes, kom deres Rigdom ikke fra Folkets Tiende. Disse Fakta ere en fuldstændig Modbevisning af den Bestyldning, at Tienden er et System af Udpresning af Folkets Midler for Præsteskabets Berigelse. Ligesom Kirkens Regering gennemgaaende gør, virker Tiendesystemet paa et Princip af deres Frivillighed og Samtykke, som anse Troen som guddommelig. (Fortættets S. 170.)

Godt Raad. Lad ikke Ros af Mennesker være din Hensigt med en god Gerning; men hellere lad en god Samvittighed, Følgen af en vel udført Pligt være dit Formaal.

De Sidste Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 1. Juni 1907

Et Dokument af stor Betydning.

I dette Hefte af Skandinaviens Stjerne give vi vore Læsere en officiel Erklæring fra Kirkens første Præsidentstab, forelæst og enstemmigt vedtaget i Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. April 1907. Den er udstedt til hele Verden, og burde tiltrække sig alles Opmærksomhed. Det vilde kun være billigt og ret, at Pressen allevegne deltog i dens almindelige Bekendtgørelse. Usandsfærdige og i mange, om ikke i de fleste Tilfælde forsættelig falske Beskrivelser om Mormonismen, dens Lære, Anstuelser og Hensigt ere udsprede gennem Presse og Prædikanter, saa at det ærede Publikum, der foretrækker Sandhed for Bedrageri, burde gives Lejlighed til at høre fra Mormonernes egen Mund eller offentlige Erklæring gennem de Aviser og Tidsskrifter, der ikke genere sig for at fremhæve Retfærdighed for de Undertrykte. De fleste Læsere søge Oplysning; hvorfor give dem Forblindelse? Maaeste det er for meget at forvente, thi Tiden er endnu ikke kommen for Mormonismen at faa en almindelig upartist Undersøgelse og retfærdig Dom, skønt der nu, mere end nogensinde før, viser sig en mildere og mere venlig Følelse for den højs Folk, der i nogen Grad interessere sig for Sagen.

Dokumentet optager det meste af Stjernen denne Gang; men vi tro den vil blive læst med megen Interesse. Det møder vort Bifald i enhver Enkelthed og hver Henseende. Det er den enstemmige Røst af Guds Kirke, der er oprettet i disse sidste Dage ved guddommelig Aabenbaring. Det kommer gennem dens autoriserede Udlæggere af dens Tro, og kan anses som paalidelig og ligesrem Sandhed om hvad, det omhandler. Vi anbefale Dokumentet til alles nøjagtige Betragtning, hvor som helst det monne komme, og i Særdeleshed til Folk og Blade, der have befattet sig med at bestride denne Sag og dens Frembærere.

For at Dokumentet maa blive spredt vidt og bredt blandt Folket, vil der snart blive trykt en Udgave som et Flyvebrev paa tolv Sider; og vi anmode Missionærerne og de Hellige om at gøre, hvad de formaa, for dets Udspredelse og Bekendtgørelse. Maa det blive et Middel, hvormed at oplyse Verden og fordrive den herskende Forblindelse, angaaende den Kirkes Holdning, som er oprettet paa Jorden af Jesus Kristus selv til Frelse for Menneskene!

(Mill. Star.)

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer fra Utah, Oregon og Idaho ankom til København den 20. Maj og bydes hjertelig velkommen. Deres Beskikkelse angives som følger:

Carl Berg fra Castle Dale og Niels Jensen fra Providence, Utah, til Københavns Konf.; James B. Christiansen fra Spanish Fork, August H. Knebelau, fra Salt Lake City og Henry J. Nelson fra Spanish Fork, Utah, til Aarhus Konf.; Jens S. Jensen fra Spring City, Utah, til Aalborg Konf.; Otto E. Johnson fra Preston, Idaho, til Kristiania Konf.; Charles Martinsen fra Koosharem, Utah, Orson Heilesen fra Burton, James M. Keller fra Mink Creek, Idaho og Lars Samuel Christensen fra Hyde Park, Utah, til Bergen Konf.; Willard Steffensen fra Inverury, Albert E. Delange fra Koosharem, Robert H. Andersen og Paul R. Nielsen fra Salt Lake City, Utah, Rolf E. Wold fra Preston, Idaho, og Enoch E. Christoffersen fra La Grande, Oregon, til Trondhjem Konference.

Forflyttelse: Ældste John Erickson er forflyttet fra Trondhjem til Kristiania Konference.

Afsløsning. Efter et hæderligt udført Arbejde løstes følgende Ældster fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien for at rejse hjem, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse: Martinus Nielsen fra Trondhjem, til Centerfield, Utah; Jeppe Jepsen fra København, til Salt Lake City, Utah; Samuel Petersen fra Aalborg, til Kaneshville, Utah; Nephi Rasmussen fra Aalborg, til Carter, Wyoming; Anders P. Nielsen, der har præsideret over Aarhus Konference, fra Aarhus, til Granger, Utah; Nephi H. Nielsen fra Kristiania til Monroe, Utah; Orson H. Petersen fra Trondhjem til Newton, Utah, og Willard R. Smith fra Kristiania, til Salt Lake City, Utah.

Selskabet afrejste med Dampskibet Arabic fra Liverpool den 24. Maj.

Sig det nu! En Moder laa for Døden. Hendes Søn højede grædende sine Knæ ved hendes Seng og sagde:

„Du har været en god Moder for os.“

Den døende Kvinde aabnede sine Øjne og sagde: „Det har du aldrig sagt mig før, Johannes.“ Og saa døde hun.

Om vi har nogle kærlighedsfulde Ord at sige, lad os udtale dem nu, medens vore kære er hos os. Om vi har et Kærlighedsbrev at udføre, lad det blive gjort i Dag.

Blomster paa Kisten og Indskrifter paa Graven har ingen Opmuntning og Glæde med sig for den Døde. Hvor ofte kommer de ikke did kun for ligesom at erstatte Mangel paa Kærlighed og Venlighed i Livet.

(Udsøgt.)

Et lovlydigt Folk. Hverken i Tænkemaade eller i vor Opførelse have vi været troløse mod den Regering, under hvis Garanti af religiøs Frihed vor Kirke blev grundlagt. Mormons Bog erklærer Amerika at være Zions Land; et Land helliget til Retfærd og Frihed; et forjætted Land til visse Grene af Israels Hus, som ogsaa til Hedningerne. Den erklærer, at Gud vil befæste dette Land imod alle andre Nationer; og at „den, der strider imod Zion, skal omkomme“. Ved Aabenbaring til Profeten Joseph Smith erklærede Herren, at han havde indrettet de forenede Staters Grundlov ved „vise Mænd, udsøgte i denne Hensigt.“ Det er ligeledes vor Tro, at Gud har velsignet og begunstiget denne Nation, og givet den Magt til at hævde de guddommelige Beslutninger angaaende Zions Land, saa at frie Institutioner ikke skulde udryddes af Jorden. Efterdi vi nære saadanne Følelser, have vi ingen Plads i vore Hjerter for Troløshed, ejheller er der i vor Udfærd Sandsynlighed for Forræderi. Dersom vi vare fjendtligsindede mod amerikanske Øvrigheder eller troløse mod de forenede Staters Regering vilde vi være troløse mod de Principper, til hvilke vi baade af Interesse og Opdragelse ere mest hengivne, og vi vilde forkaste Guds Aabenbaringer om dette Land.

I det vi igen udtrykke vor Tro paa Amerikas høje Tilstikkelse, vor Hengivenhed til amerikanske Institutioner, og vor Trostab til de forenede Staters Regering, erklære vi, at disse Følelser, denne Hengivenhed, har overlevet Grindringen om alle de Forurettelser, der er bleven udøst paa vore Fædre og paa os selv. Dersom Patriotisme og Loyalitet bestaar i Egenstaber, der i fredelige Tider fremvises ved retskaffen, ædruelig, godgørende, stræbsom og dydig Levemaade; i prøvende Tider ved Taalmod, Modstand kun ved lovlige Midler mod virkelig eller tænkt Uret, og ved tilfaldt at vise Lydighed mod Landets Love, skønt paaførende Sorg og Lidelse; og i Krigstider ved Villighed til at deltage i Nationens Kamp, — da er unægtelig „Mormonerne“ patriotiske og loyale.

Det polygamiske Spørgsmaal. Det eneste, der synes uforeneligt med vor Erklæring, at være loyale Borgere, er forbundet med vor Stilling under de Strids-spørgsmaal, der ere opkomne angaaende Polygami. Dette Princip blev indført ved Profeten Joseph Smith i Nauvoo, Illinois. Dets Udøvelse fortsattes i Utah og bekendtgjordes til Verden som en af Kirkens Trosklædninger i 1852. Desuagtet blev Brigham Young, hvis Ansættelse i denne Sag var vel bekendt, to Gange indsat som Guvernør over Utah med Senatets Bifald, først ved Præsident Fillmore og siden ved Præsident Pierce. Det var ikke før 1862, Kongressen udstedte en Lov, der forbød Polygami. Denne Lov blev af de Sidste-Dages Hellige samvittighedsfuldt ringeagtet, ved deres fortrinnsvise Opholdelse af et indbefattet Princip i deres Religion. De antog ydermere Udstedelsen af denne Lov at være et Brud paa Grundloven, der bestemmer: at Kongressen ikke skal udstede nogen Lov, der forhindrer fri Religionsudøvelse.

Uagtet denne Stilling og Opførsel fra vort Folks Side, blev der ingen Afgørelse af dette Spørgsmaal i Højester-Retten før 1878, mer end tredive Aar efter Besøttelsen i Utah; ejheller blev der gjort noget særligt Forsøg paa at hævede Loven til fem eller seks Aar senere hen. Visselig maa det tilstaas, at den Fordragelighed, under hvilken Polygamiets Praksis blev saa stærkt rodfæstet, fortjener af de forenede Stater og Folket — om ikke just af Pligtstyldighed saa dog paa Grund af Medlidenhed og Visdom — i det mindste Udøvelse af Taalmod og Mennesekærlighed ved Behandlingen af dette Spørgsmaal. Om det fremhæves af dem, som finde Undstyldning for saadanne Overtrædelser førend Afgørelsen i 1878, at vor Pligt som gode Borgere var fra den Tid klar og umisforstaaelig, svare vi, at Stillingen, saaledes som nogle af Kirkens Medlemmer betragtede den, gjorde deres Pligter mod Gud og mod Regeringen usforligelige. Tillige tænkte der Mulighed for, at Højesterettens Bestemmelse kunde blevet forandret, dersom hvad der var anset som en grublovsmæssig Rettighed ikke altfor let lod sig overgive. Hvad vort Folk gjorde af Uagtpaaagivenhed mod Loven og Højesterettens Bestemmelse vedrørende Polygami, var i Betragtning af at staa ved sine religiøse Rettigheder efter Grundlovens Garanti, og ikke af nogen Følelse af Opsætsighed eller Utrofast mod Regeringen.

Ærbødig Underdanighed. Mormonerne have højet sig med ærbødig Underdanighed for Lovene, der ere udstedte mod Polygami. Medens det er sandt, at de i mange Aar bestred Retsmæssigheden af Kongressens Lov, og midlertidig handlede i Overensstemmelse med deres religiøse Overbevisninger i Opholdelse, ved Praksis saavel som ved Udtalelse, et Princip givet dem fra Gud, alligevel, da ethvert Middel af retsmæssigt Forsvar var bleven anvendt, opgav Kirken Striden og bekendtgjorde sin Bestemmelse, at vise Lydighed mod Landets Love. Sidenestefter, da der blev Mulighed for Utah at blive en Stat paa Betingelse af, at dens Grundlov bestemte ved en Lov, som er uopløselig uden ved Tilladelse af de forenede Staters Kongres, at polygamist Ugtestab skulde for evig være afføjet, Mormonerne modtog Betingelsen ved at stemme for Vedtagelsen af Grundloven.

Fra den Tid til idag har Kirken været tro til sit Løfte med Hensyn til Afstaaelsen fra Vielser til polygamist Ugtestab. Hvis det paaistaas, at der har været Tilfælde af Brud paa Antipolygamilovene, og at nogle af Kirkens Medlemmer have søgt at undvige Bestemmelsen, der forbhder polygamist Vielser, saa er Svaret dette: at i enhver Stat og Nation findes der dem, der forbrhde sig mod Lovene, trods al den Vagtsomhed, der kan udøves; men dette beviser ikke som Følge, at et Samsunds eller en Stats Oprigtighed er brudt ved de enkelte Individens Overtrædelser. Alt hvad vi fordrer er, at den samme Fornuftbetragtning anvendes paa vort Samsund, som stænkes andre. Naar alle Forhold og

Omstændigheder tages i Betragtning, maa man mere undres over, ikke at der har været enkelte Tilfælde af polygamist Bielse, men at saadanne Tilfælde have været saa faa. Det burde erindres, at en religiøs Overbevisning hos Folket holdt denne Ægteskabsorden at være guddommelig anerkendt. Det er derfor ikke at undres over, at der i et Samfund saa stort og saa oprigtigt som vort skulde vise sig at være nogle enkelte overspændte Individider, der ikke vilde vise Lydighed, endog mod Bedtægt i denne Retning, eller at disse saa skulde finde andre, som vilde retfærdiggøre dem i deres Anskuelse; men deres Antal er dog kun ringe.

De, som omtale „Mormonerne's Polygami“ som en farlig Trusel til amerikanske Hjem, eller som en alvorlig Faktor i amerikanske Problemer, kun latterliggøre sig selv. Hvad der angaar polygamist Ægteskab, det Spørsmaal er afgjort. Problemet løser sig selv hurtigt blandt vort Folk. Det er bevist, at i 1890, da „Manifestet“ udkom, var der 2,451 polygamistiske Familier; i ni Aar var dette Antal bleven formindsket til 1,543. Fire Aar senere var der kun 897; og mange af disse ere siden den Tid afgangne ved Døden.

Som Svar paa Beshyldningen for Disloyalitet, grundet paa Paastand om hemmelige Forpligtelser imod Regeringen, erklære vi for alle Mennesker, at der ikke er noget som helst forrædderisk eller lovstridigt ved nogen Ordinans, Ceremoni eller Rituaal i Kirken.

Kirke og Stat. Omstyrtning af verdslige Regeringer, Forening af Kirke og Stat, Kirkeherredømme over Staten, kirkelig Indblanding i Borgernes politiske Frihed og Rettigheder — alt saadant er modsat Kirkens Principper og Politik, og aldeles modstridende de saa ofte gentagne Erklæringer af Kirkens øverste Embedsmænd og af Kirken selv, som frembist i dens Generalforsamlinger eller Konferencer. Kirkens Lære angaaende Regeringer lyder saaledes: „Vi tro, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige, samt adlyde, ære og opretholde Lovene“. Saadan er vor Indrømmelse af Pligt mod verdslige Regeringer. Og atter:

„Vi tro, at alle Regeringer nødvendigvis behøve borgerlige Embedsmænd og Øvrigheds personer for at haandhæve sammes Love, og at saadanne, som ville forvalte Lovene redeligt og retfærdigt, bør søges og understøttes ved Folkets Stemme (derjom det er en Republik), eller Regentens Villie“.

„Vi tro, at det ikke er rigtigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regering, hvorved eet religiøst Samfund fostres, og et andet indskrænkes i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers personlige Rettigheder som Medborgere nægtes“.

Med Hensyn til Kirkens Love er det bleven udtrykkelig sagt:

„Bærer Øvrighederne underdanige, indtil han regerer, hvis Ret det er at regere, og som lægger alle Tjender under sine Fødder“.

„Se, de Love, som J have modtaget af mig, ere Kirkens Love, og i dette Lys skulle J fremstille dem“.

Hermed menes, at ingen Lov eller Regel anordnet, eller Aabenbaring givet Kirken, er bleven udspreedt for Staten. Saadanne Love og Aabenbaringer, som ere givne, ere alene for Kirkens Regering. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erkende Væren om Adskillelse af Kirke og Stat; at der ingen Indblanding af Kirkeautoritet skal være i politiske Sager; at der maa være absolut Frihed og Uafhængighed for Individet i Udførelsen af dets politiske Pligter. Hvis der nogenstunde har været noget i Uoverensstemmelse med denne Værdom, har det været Brud paa Kirkens for længe siden bestemte Principper og Politikk.

Vi erklære, at vi ifølge vore Principper og Politikk erkende: absolut Adskillelse af Kirke og Stat; at Kirken ingen Herredomme skal have over Statens Anliggender; at Staten ingen Herredomme skal have over Kirkens Anliggender, eller over den frie Udøvelse af Religion; at Individet skal være aldeles fri for de kirkelige Autoriteters Herredomme i politiske Sager; at alle Kirker skal være ligestillede overfor Loven.

Den gentagne Erklæring af denne Værdom og Politikk forudsætter: at Politikken i de Stater, hvor vort Folk er bosat, skal bestyres ligesom i andre Dele af Unionen; at Staten ingen Hindringer skal lægge i Vejen for Kirken, eller for den frie Udøvelse af Religion. Men i Tilfælde at politiske Partier bekrige Kirken, eller true med Besnærelse af dens Medlemmers borgerlige, politiske eller religiøse Rettigheder — imod en saadan Politikk fra noget som helst politisk Parti eller Klasse, hævde vi Kirkens naturlige Rettighed til Selvforsvar, og dens Rettighed til at kalde paa sine Børn, og paa alle som elske Retfærdighed og ønske Bevarelse af Religionsfrihed, at komme den til Hjælp, og staa ved den, til Faren skal være forbi. Og dette gøre vi aabenbart, og overlade vor Sags Retfærdighed til vore oplyste Medmenneskers Dømmekraft, hvis et saadant Tilfælde uheldigvis skulde opstaa. Vi ønske at leve i Fred og Enighed med vore Medborgere af alle politiske Partier og alle Religionsfællesskaber.

Om Aabenbaring. Underliden gøres den Paastand af nogle, at Virkeliggørelsen af et saadant Ønske er umulig, efterdi de Sidste-Dages Hellige erkende som et Trosprincip, at Gud i vor Tid aabenbarer sig til Mennesker ligesom i fordums Tider; at Kirkens Præsteskab udgøre et Korps, der hver for sig ifølge sin Stilling, har Ret til saadan Aabenbaring; at Kirkens Præsident anerkendes som den eneste Mand, ved hvem guddommelig Meddelelse vil blive givet som Lov og Værdom til Kirken; at saadan Aabenbaring kan komme naar som helst, paa hvilket som helst Omraade, aandeligt eller verdsligt, som Gud vil; og sluttelig at efter enhver trofast Sidste-Dages Helligs Opfattelse, saadan Aabenbarelse, ihvad det end monne raade eller befale, agtes som første Pligt. Endvidere udpeges sommetider det Faktum, at Kirken imødejer et

virkeligt komme af Guds Rige paa Jorden, som skal samle alle Verdens Riger til eet synligt, guddommeligt Rige, over hvilket den opstandne Forløser skal regere. Alt dette, mener man, gør det umuligt for en „Mormon“ at have sand og virkelig Hengivenhed til sit Land eller nogen verdslig Regering.

Vi lade os ikke nøje med de Fortolkninger, andre sætte paa vor Tro, eller med hvad de sige maa være naturlige Følger af vore Lærdomme. De have ingen Rettighed til at fortælle os, hvad de mene kan være den logiske Slutningsfølge af hvad vi tro, men som vi selv slet ikke antage. Vi maa dømmes efter vore egne Udlæggelser og vore Handlinger, ikke efter andres Logik, angaaende hvad der er eller kan være Resultatet af vor Tro. Vi modsiges den Paastand, at vor Tro paa guddommelig Aabenbaring, eller vor Forventning af Guds Riges komme, i mindste Maade svækker Oprigtigheden af vor Trostab til vort Land og Regering. Tiden, naar det himmelske Rige vil tage Herredømmet, kunne vi vel ikke vide mere end andre Kristne, der bede: „Til os komme dit Rige! Ste din Villie, som i Himlen, saaledes og paa Jorden!“ Men vi vide, at vor Hengivenhed og Loyalitet til vort Land forøges formedelst det Faktum, at medens vi vente for Messias' Riges komme, ere vi befalede af Gud at være Dyrigheder og Konger underdanige, til han kommer, som har Ret til at regere paa Jorden.

Mormonismens Aand og Hensigt. Den er i Verden for at gøre Verden godt; den lærer Sandhed, indskærper Moralitet; beskytter Hjemmets Renhed; ærer Autoritet og Regering; begunstiger Uddannelse og løfter Mænd og Kvinder op paa et højere Trin; vor Religion hader Synd og Last, og er en Fjende til Tyranni af enhver Slags. Den søger at opløste, ikke at nedbryde Samsundet. Den gaar Haand i Haand med Civilisationen i vor Tidsalder. Medens den erklærer sig at være en speciel Forløber til Frelserens andet komme, anerkender den hver Epøke og Bevægelse i Fortiden som Trin i den Fremadstriden, der fører os til den forventede Fredsregering. Mormonismen løfter Fredens Fane op til alle Folk. De forudbestemte Frugter af dens forunderlige Virken er Jordens Helliggørelse og Mennekehedens Frelse.

Og nu sige vi til Verden: Eftersom vi ere befalede af Gud, at saa vidt, som det er os muligt, at leve i Fred med alle Folk, udsende vi, for at efterkomme denne himmelske Befaling, denne Erklæring saa at vor Stilling overfor de forskellige Spørgsmaal, der ere opstaaede om os, og som gøre Bevægelse iblandt Folk af alle Stænder, maa forstaaes. Vi ønske Fred, og ville gøre alt, hvad der staar i vor Magt ifølge Ret og Ærbarehed, for at fremme den. Vor Religion er uadskillelig forbundet med vort Liv; den har dannet vor Karakter, og Sandheden af dens Principper er indgravet i vor Sjæl. Vi forelægge eder, vore Medmennesker, at der intet er i disse Principper, der fortjener Afstyk eller Forbømmelse, ligemeget hvor forskelligt det end maatte synes eder, set fra

eders egne Opfattelser af religiøse Sandheder. Visjelig er der intet i dem, der ikke kan lades indenfor den store Kreds, den nyere Tids Fordragelighed indslutter, hvad religiøs Tænkemaade og Præktis angaar. For os ere disse Principper Sandhedens Krystallisering. De ere os lige saa dyrebare, som eders religiøse Opfattelser ere for eder. I deres Anvendelse paa Menneskenes Vandel se vi Verdens Haab om Forløsning fra Synd og Ufred, fra Uvidenhed og Vantrø. Vore Motiver ere ikke egenlyttige; vore Formaal ikke ubetydelige eller tidsbundne. Vi betragte Menneskeslægten, baade den hedengangne, den nulevende og tilkommende, som udsødelige Væsener, for hvis Frelse det er vor Pligt at virke; og til dette Bærf, udstrakt som Evigheden og dybt som Guds Kærlighed, indvie vi os nu og forevigt, Amen.

Joseph F. Smith,
John R. Winder,
Anton S. Lund.

Første Præsidentskab for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, den 26de Marts 1907. Antaget ved Votum af Kirken i Generalkonference den 5te April 1907 i Salt Lake City, Utah.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Konferencens Møder holdtes i de Helliges store Sal, Osterhaugsgade 27. Paa Forhøjningen, der var dekoreret med Blomster, vare til Stede Missionspræsident J. M. Christensen, Præsident A. P. Nielsen fra Aarhus og 35 Missionærer fra Zion. Det første Møde holdtes Lørdag Aften d. 4. Maj Kl. 8^{1/2}. Præsident Søren Rasmussen gjorde de indledende Bemærkninger, hvorefter Grensforstanderne afgav deres Rapporter om Bærfets Tilstand, hvilken var god allevegne. De vare villige til med fornøjet Iver at fortsætte Arbejdet, og søge at drage Menneskene fra deres mange Bildfarelser. Præsident S. Rasmussen gav den samlede Rapport, der viste, at i det sidst forløbne Halvaar vare 67,441 Skrifter omfattet, og 9,191 Bøger; 52,777 Fremmedes Hjem besøgte; 11,531 evangeliske Samtaler holdt og 1,077 Forsamlinger; 53 vare døbt; 23 Børn velsignede; 26 emigrerede; 10 Døde; 22 nye Abonnenter paa Skandinaviens Stjerne. Derefter gjorde Præsident J. M. Christensen nogle Bemærkninger og gav gode Raad.

Søndag Morgen Kl. 10 holdt Søndagsstolen et Konferencemøde, hvor Rapporter fra Søndagsstolerne gaves. Det vistes, at der var 8 Søndagsstoler, alle i trivelig Tilstand. Der var 414 Elever (af hvilke 113 ikke tilhøre Kirken), 62 Funktionærer, ialt 476. Et godt Program blev udført, og opmuntrende Bemærkninger gaves af Missionspræsidenten.

Kl. 3 Eftermiddag fortsattes Konferencen begyndende med Sang og Bøn. Uldstjerne A. P. Nielsen, S. A. Knudsen, Nephi S. Nielsen og Præsident J. M. Christensen omtalede Evangeliets Principper og bar Vidnesbyrd om, at det var en Guds Kraft til Saliggørelse til alle, som tro og adlyde det.

Kl. 7 Aften holdtes det næste Møde, og Salen var helt fyldt af

Tilhørere. Ældste Willard R. Smith viste, at Troen uden Gerninger intet vilde gavne. Præsident J. M. Christensen vidnede om Joseph Smiths Missions Guddommelighed og ligeledes Mormons Bog. Præsident S. Rasmussen bevidnede Evangeliets Gengivelse, og raadede Fremmede til at undersøge det i Oprigtighed og Ydmyghed.

Mandag Morgen holdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne gaves Lejlighed til at udtale sig om Bærkets Fremgang og deres Deltagelse deri. Præsident J. M. Christensen udtalte sig tilfreds med Arbejdet, som var bleven udført, og opmuntrede til fortsat Arbejde; gav gode Raad og Formaninger.

Mandag Aften Kl. 8 $\frac{1}{2}$ holdtes et Sakramentemøde, hvor Præsident J. M. Christensen forklarede Nadveren og dens Brug, og hvorledes de Hellige skulde forholde sig for at kunne nyde den værdigen. Kirkens almindelige Auctoriteter og Missionens samt de lokale bleve opholdte ved Botum paa sædvanlig Maade. Ældsterne bestikkes som følger (den førstnævnte i hver Gren som Forstander):

Som Præsident over Konferencen Søren Rasmussen; Sekretær: Joseph E. Mickelsen; som Missionærer i Kristiania Gren: Peter E. Andersen, Edward C. Ekman, Richard Petersen og N. B. Larsen; i Drammens Gren: Nikolai Andersen, James Jensen, Lorenzo Eggerts og Gaakon E. Namodt; i Frederikshald Gren: Nikolai Miller, Hans G. Johnsen og Frih M. Jensen; i Frederikstads Gren: Lars J. Halling jr., James Olsen; i Larvik Gren: Elmer M. Jørgensen og Hyrum M. Christensen; i Tønsberg Gren: James P. Christensen og P. M. Andersen; i Moss Gren: Charles J. Olsen og Henry Olsen; i Skien: Richard Andersen og Hans D. Sørensen; i Arendal: James Andersen og Nephi Christensen; i Gidsvold: Joseph Petersen, Rasmus Johnsen og Heber A. Knudsen.

Tirsdagen den 7. Maj, Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Aften holdt de unge Mænd og unge Kvinder et Konferencemøde og afgav deres Rapporter som sædvanlig; det vistes at Foreningerne vare i god Forfatning og gjorde godt. 135 Møder var bleven holdt; der var 186 paa Listen, af hvilke 29 var Funktionærer. Et Program gennemførtes, og Præsident J. M. Christensen gjorde nogle Bemærkninger, ligesom ogsaa Præsident S. Rasmussen.

Onsdag Aften holdtes der en meget behagelig Sammenkomst i Anledning af Missionærernes Afreise igen til deres Missionsmarker. Et godt Program hørtes, og Forfriskninger serveredes til alles Tilfredsstillelse.

Sangforet fortjener megen Ros og Paaskønnelse; thi deres dejlige Sange under Ledelse af Broder Otto Brun gjorde saa meget til Mødernes heldige Udfald. Alle Forsamlingerne vare godt besøgte og meget godt vil uden Tvivl blive Følgen deraf.

Willard R. Smith,
Sekretær.

Indhold:

En officiel Erklæring.....	161 170	Ankomst og Besikkelse, Afsløsning	169
Godt Raad.....	167	Forskytninger.....	169
Redaktionelt:		Sig det nu.....	169
Et Dokument af stor Betydning	168	Foraarskonferencen i Kristiania..	175